

Bak ordene alkoholiker, narkoman, prostituert, kriminell rusavhengig, klinet, pasient, bruker eller hva du benytter på din arbeidsplass, finnes det også en historie om disse menneskenes levde liv.

Jeg skal lese noen utdrag hentet fritt fra dagboken til en kvinne som er innlagt i behandling for alkoholisme og narkotikamisbruk. Hun selv føler at hun er satt på utsiden av samfunnet fordi hun fikk en uføretrygd hun egentlig ikke ville ha eller ba om. Hennes ønske var å få en utdanning og leve et normalt liv. Det hun nok ikke har forstått på tidspunktet hvor hun skriver dagboken er at hun er satt i kategorien, ikke behandlingsbar – behandlingsresistent, - enkelt sagt.

Når dere hører disse små snuttene forsøk og sett dere inn i det som sies – hent fram empatien – vi alle er mennesker med de samme følelser.

Alle har kjent på ensomhet og smerte i en kortere eller lengre periode- vi vet hvor vondt er ha det vondt og hva det vil si å være redd. Vi har alle kjent på det å være maktesløs og føle at vi står uten valgmuligheter, men de fleste Mennesker har erfaringer som gjør at de vet at ting løser seg til slutt og derfor får ikke angsten satt seg så godt fast at den blir kronisk og som etter hvert diagnostiseres til en eller annen lidelse eller forstyrrelse. De fleste i vårt land har hatt gode tillitspersoner og veiledere som har bidratt til at de har fått denne vissheten. De har erfaringer på at menneskene som står dem nært vil hjelpe dem så snart de ber om det. Om ikke annet så vet de at noen er glad i dem og er der for dem – de står aldri alene. Sånn er det svært sjeldent for en misbruker som trenger vår – din og min - hjelp.

Uansett bakgrunn for utviklingen av avhengigheten til rusmidler så har mange – ikke alle – av disse menneskene i de fleste tilfeller vært drevet inn i misbruket pga. en følelse av tomhet, meningsløshet, håpløshet og ensomhet de ikke har stått ut med. Ensomhetsfølelsen disse føler er ofte så sterk at de i tillegg til den psykiske smerten også får fysisk smerte og dette kan kun døyves ved å sette hele følelsesregisteret ut av funksjon – noe som kun et psykoaktivt stoff kan gjøre i lengen.

Her er dagboksutdragene.

I drømmene mine var det ikke noe med uføretrygd, sanseløs fyll, avrusninger og opphold på avhengighetsklinikker. Men det er lenge siden jeg trodde på at drømmene mine ville bli oppfylt, kanskje jeg aldri har gjort det eller har hatt grunn til å gjøre det. Jeg veit ikke.

Jeg var vant til å være mye aleine da jeg var liten. Det hadde seg sånn at jeg var kasteball i familien. Bestemor, som jeg bodde hos, blei jo sliten innimellom, da sendte de meg til noen andre. Så blei de slitende av å ha et barn ekstra, og jeg blei sent videre. Det var ganske slitsomt, for jeg visste jo aldri hvor jeg skulle være og hvilke regler jeg måtte innrette meg etter.

- Jeg har et vanskelig forhold til familien min. Det har noe med at jeg aldri har hatt noe særlig kontakt med dem.

Sommeren før jeg begynte på skolen måtte jeg på feriekoloni og jeg trodde det var fordi ingen av dem jeg pleide å være hos ville ha meg lenger. Det var helt forferdelig. Jeg gikk veldig mye aleine på feriekolonien også. Jeg var fæl til å bite negler, og dem sparte jeg på.

Jeg orka ikke kaste dem på bakken for da ville de bli like aleine som meg. De fikk plass på en krakk som sto foran senga mi, jeg la dem under en genser, men en dag var dem borte. Da begynte jeg å grine. Blei trist når jeg tenkte på hvor ensomme de måtte være.

- jeg har alltid blitt forlatt og krenka, både i oppveksten og etter at jeg blei voksen og derfor har jeg vanskelig for å slippe folk innpå meg. Jeg skjerner meg for skuffelser.

Da jeg var i mitt første bursdagselskap fikk jeg vondt i huet og måtte legge meg nedpå etter at vi hadde lekt en stund. Mens jeg lå der kom en gammel mann og la seg ved siden av meg. Han ba meg fortelle han et eventyr, men jeg blei så redd at jeg ikke huska noen. Da sa han at han skulle fortelle meg et, men at jeg måtte ta av meg buksa først. Jeg husker ikke mye av det, bare at han fikla med meg og at jeg var livredd. Det blei ikke flere barnebursdagselskap etter dette.

Jeg husker at jeg begynte på søndagsskolen, og der fortalte de at foreldrene bare hadde barna sine til låns. Jeg blei så glad da jeg hørte det, for da ville de hjemme snart bli kvitt meg, og jeg sa det til bestemor for å trøste henne, jeg visste hvor lei hun var meg. Da blei det bråk. Jeg var vant med kjeft, men denne gangen gikk det over alle støvelskaff. Jeg fikk beskjed om at jeg bare kunne forsvinne med en gang....det var her jeg lærte å holde kjeft om alt som skjedde med meg

Jeg holdt meg mest mulig hjemmefra for å ikke være i veien. Jeg veit ikke hvor mange venner jeg sov over hos bare for å slippe å dra hjem. Da jeg var tolv år, var jeg mer hos en klassekamerat enn hjemme. Der tror jeg bodde der nesten 1 år sånn til og fra. ABBA vant med Waterloo, og jeg hadde min første blackout på alkohol .En tilstand som etter hvert skulle bli mitt mål med drikking og rusing.

Da var jeg fjorten orka jeg ikke mer og flytta. Gikk til barnevernet, men fikk avslag på hjelp. Jeg bodde hos noen narkomane en liten stund til snøen gikk.

Det jævligste med barnevernet var da jeg sto ute på gata og visste hva jeg måtte gjøre for å overleve. Jeg tenkte at det visste jo de også, men de ville ikke hjelpe meg likevel. Jeg hadde mest lyst til å grine. Da fikk jeg for første gang den vakuunfølelsen. Jeg kobla liksom ut.

Før hadde jeg vært med noen narkomane gutter og jenter og sto vakt for dem mens de prostituerte seg. Det fikk jeg en pakke røyk og noen kroner for. Men da barnevernet ikke ville hjelpe meg, måtte jeg til pers sjøl. Jeg måtte ha penger så jeg kunne dra å bade meg. Dessuten så måtte jeg ha penger til klær og ikke minst undertøy. Det var sjeldent jeg var steder hvor jeg fikk vaska klær. Etter hvert kjøpte jeg meg et tomannstelt, for jeg blei sliten av å leite etter nye steder å sove hver dag.

Litt før jeg ble 15 fikk jeg en jobb og kjæreste og holdt meg nykter frem til jeg blei 20. Jobba, men drakk og rusa meg til søvn hver dag. I 88 smalt det og jeg gikk til psykiatritjenesten i min bydel. De mente at jeg ikke hadde noe problem de kunne hjelpe meg med, jeg måtte bare skille meg, finne meg en ny jobb og nye venner, så ville alt løse seg. 14 dager etter ble jeg innlagt på psykiatriske for selvmorsforsøk jeg nesten lyktes med.

Arbeidskontoret anbefalte dette med utdanning i 1989 og boligkontoret til kommunen ga meg lån jeg sa jeg ikke kunne ta, da starta min kamp som klient. I utgangspunktet skulle jo dette være til noe bedre for meg, men det har vært et sant hælvede.

91-94 Hadde jeg tatt grunnskolen, studiekompetanse på VG., i tillegg hadde jeg hatt 3 opreasjoner i underlivet, betennelse i begge hoftene, ryggprolaps så jeg blei henta med ambulanse, nerversammenbrudd, et nytt selvmordsforsøk og lange perioder med dyp depresjon. 95 fikk jeg billighetserstatning for en tapt barndom og skolegang på 75 000 kr. Barne –og familedep. verdsatte dette til 25.000, men justisdep. økte med 50.000 til 75000 fordi barnevernet hadde vært klar over min livssituasjon.

Da jeg fikk avslag på medisinsk attføring i 1996, var avslaget begrunnet med at jeg ikke var i aktiv behandling. Da var jeg innlagt på avvenningsklinikk, jeg gikk til psykolog 1 gang i uka og snakka med en sosionom 2 ganger i uka. Men for ekspertene var jeg altså ikke i aktiv behandling! Klagen ble besvart med en uføretrygd. Dermed røyk muligheten for å fullføre utdanninga.